

"Pokrok Západu"

PUBLISHED WEEKLY

Entered at the Post Office at Omaha, Neb., as second class mail matter.

Published by Pokrok Publishing Co. 1325 William St., Omaha, Nebr.

Subscription by mail — \$1.00 per year

Vydává:

YDAVATELSKÁ SPOL. POKROKU OMAHA, NEBR. VÁC. BUREŠ, ŘEDITEL.

Předplatné ... \$1.00 na rok. Do Čech \$2.00 na rok.

Adresujte jednoduše

POKROK ZÁPADU, OMAHA, NEBR.

Omaha, dne 28. dubna, 1909.

NAŠE NÁVŠTĚVY

Krajan Josef Kapr z Hemingford, Neb., zavítal k nám ve středu. Jak s námi sdělil, hledá místo mezi Čechy, kde by mohl strávit poslední dny svého života. Z Omahy odešel se do Wilber, kdež hodlá se někde usadit. Pan Kapr, vyjímaje deery kdesi ve Wisconsinu, nemá zde žádných příbuzných.

V pravodu rev. K. J. Sládka z Crete, Neb., navštívil nás pan Jaroslav Eliáš, studující bohosloví v Chicagu, který ubíral se do Crete, kde společně s p. Sládkem působiti bude. Těšilo nás s ním se seznámení.

Ve středu míle potěšil nás návštěvou přítel náš, pan Jos. Sterek od Lindsay, Neb. Jak jsme zvěděli, přivezl p. Sterek společně se svým sousedem W. Martinem do trhu dvě káry dobytka. Pan Sterek s námi sdělil, že ozimní pšenice nejsou v okolí Lindsay právě v nejlepší stavu, a neobrátili se v době nejbližší počasi k lepšímu, není naděje na valnou úrodu. Pan Sterek, jako minule, tak i tentokrát měl na spěch, takže nemohl se u nás dlouho zdržeti.

V minulých dnech meškali v městě našem p. F. J. Uher z Dodge, Neb.; přivezl sem káru prasat a velmi výhodně ji prodal. Bratři Krenkové z Abie, Neb., přivezli rovněž káru vepřového dobytka do trhu a prodali za cenu uspokojivou. Krajan John Růžička z Dodge přivezl do trhu dvě káry hov�čího dobytka a krajan E. F. Novák z Dodge, Neb., káru dobytka vepřového a hov�čího. Václav prodal prostřednictvím firmy Josef Bliss and Son Co.

V sobotu dopoledne potěšení jsme byli návštěvou p. Jana Skalaly, majitele pěkné farmy blíž Apache, Okla. Vrátil se z Jižní Dakoty, kdež byl na prohlídce pozemků, které se mu, jak s námi sdělil, nezamlouvají a ještě méně zamlouvá se mu tamní počasí. Právě za pobytu jeho v Gregory napadlo na pět palec sněhu a ráno byla zima přímo děsná, což ovšem bylo p. Skalaly, zvyklému teplému podnebí Oklahomy, nanejvýš nepříjemné a odporné. Pan Skala zdává prostřednictvím našeho listu ještě jednu vřelou díky pp. Kučerovi a Wagnerovi za upřímnou a poctivou radu a doporučení je přízni našich krajanů. V Omaze zdrží se prý p. Skala potud, pokud se mu zde bude líbiti. Bydlí zde dvě jeho sestry, p. Marie Rajteřová a p. Barbora Štěpánková, kteréž se zajisté všemožně vynasnaží, aby pobyt jeho v Omaze die své nejlepší možností zpříjemnily. Pan Skala sloužil tři roky jako voják strážní Samovi a čtenářem "P. Z." jest již déle než jedno čtvrtstoletí. Přejeme dávnému našemu příznivci všeho zdraví.

Starý přítel náš, p. J. J. Langer z Wilber, Neb., přišel nás navštívit v pondělí tohoto týdne. Jak s námi sdělil, daří se mu nyní na cestách velmi dobře. Poslední dobou hlavně zdržoval se na východě, kde dělal velmi dobré obchody. V pondělí tohoto týdne zavítal k nám v pravodu svého švábra, p. Šimánka, pan Václav Jiha z Howells, Neb. Pan Jiha přivezl svoji provdanou deuru do nemocnice sv. Josefa, kdež tato podstoupila v pondělí operaci, kterou provedl dr. Allison a dr. Němec. V pondělí odejel opět p. Jiha do svého domova. Těšilo nás s tímto božským krajanem se seznámiti.

Pan Václav Blatný z Bruno,

Neb., dávný přítel náš, zavítal do města našeho za obchodními záležitostmi v pondělí a svými přáteli, jichž zde má hojnost, byl vřele uvítán. V úterý zaskočil na olamník do naší úradovny, ale nezdržel se dlouho, neboť měl ještě mnoho vyřizovatí.

Krajan Josef Hrabě se synem Rudolfem ze Stockton, Kans., navštívili nás v pondělí. Jak s námi pan Hrabě sdělil, přivezl do zdejší nemocnice sv. Josefa svého syna, Čeňka, na radu dra. G. Šimánka. Pan Hrabě byl před časem omažským občanem a z té příčiny má zde hojnost přátel. Odběratel našeho časopisu je už plných 35 let. Bylo pro nás potěšením s ním si pohovořiti.

Pan Anton Lapour, rolník od Clarkson, Neb., přivezl včera ráno do dobytčího trhu south-omažského káru prasat. Netrvalo dlouho, a ještě to samé dopoledne prostřednictvím spolehlivé firmy Bliss & Wellmann byla tato prasata prodána za \$7.25.

Z NEBRASKY.

Ve Wymore rozšířila se mezi obyvatelstvem nenávist k Italům, právě tam na železniční práci dlícím, z té příčiny, že jeden z nich, Ferrino Bertuka jménem, postřelil 11letého Johna Wisnera, syna starého osadníka vymorského Fr. Wisnera. Bertuka po spáchaném činu pokusil se uprchnouti, ale byl lapen, a byl by byl málem lynčován rozválečnými osadníky, kdyby šeriff Trude z Beatrice nezval jej v ochranu. Stav poraněného hochy je velice vážný. Mezi obyvatelstvem po rozšíření této zprávy došlo k jitrnosti a Italové měli být násilně z města vypuzeni. Jen rychlý zakročením mayorovým zabráněno bylo krveprolití. Mayor dostal od superintendenta Burlingtonské dráhy slib, že Italové opustí město během noci.

Blíže Stanton zemřel v těchto dnech krajan Josef Hekrdle, zámožný a vážený osadník, široko v okolí známý. V sobotu pohřben byl za velkého účastenství na tamní katolický hřbitov.

Do Stanton přivezla byla v sobotu minulého týdne mrtvola C. Blusta, který spáchal v Benson sebevraždu vypitím značné dávky karbolové kyseliny, a zde pohřben. Blust byl dlouholetým osadníkem města Stanton.

Sýpka a stáj Lawrence Corneke, bydlícího blíž St. Mary u Tecumseh, zničena byla v sobotu minulého týdne požárem do základů. V sýpce nalézalo se 2,500 bušů korný, množství tun sena, buggy, farmářské stroje a pol. Příčina ohně není známa. Poškozený farmář má jen malé pojistné.

Čtyřlétý hošík Myron Collager v Norfolk založil oheň, který sežehl stáj, v níž nalézal se i kůň, do základů. Kůň náležel Josefu Pelantovi.

V Beatrice zabit byl elektrickým drátem Ray Picart, 20 let starý. Dotyčný mladík z dlouhé chvíle vylezl na sloup, na němž byly dráty elektrické naplněné. Byl hrozně popálen a vedle toho pádem s výše srazil si vaz.

Ve Wilber v Saline okresu zatčen byl jakýsi Jack Galloway se svou manželkou a jiným mužem, jehož jméno není známo, na obvinění z útoku a zneuctění dvou mladých lineolských děvčat, a sice Grace a Myny McKinzie, prvé 14 a druhé 16 roků staré. Galloway oblažoval v novinách, že přijme děvčata pro wandeville, a když výše jmenovaná děvčata se přihlásila, služby jejich byly přijaty. Nejprve zajeli všichni do Berks blíž Lincoln, kdež přidali se k nim neznámý muž. Žena Galloway-ova vzala Minu do Crete, ponechavši Grace s Gallowayem. Tento, jak Grace tvrdí, napadl a zneužil ji. Později odebrali se i ostatní do Crete, ale zde na nádraží Grace podarilo se prchnouti. Na upozornění lineolských autorit zatčení byli Gallowayovi krátce po svém příjezdu do Wilber. Starší děvče sdělilo, že bylo zneužito dvěma muži.

NOVINKY Z LINWOOD, NEBR.

Pan Frank Vitámvás měl neštěstí minulý týden v úterý, když jel do města s nákladem kukuřice. Na cestě potkal automobil, který ho koně poděsili se do té míry, že značně poškodili povoz, kukuřici

vysypali a utekli. Na štěstí zádnému se nic nestalo.

Pan J. Kršková z Abie byla zde minulý pátek.

Pan Emil Folda stal se také členem velké rodiny Pokroku.

Pan Ed. Faytinger vymknul si nohu při zabíjení vepře. Nohu do místa dal si sám, ale bez berličky přece chodit nemůže.

Pan Emil Folda jel do Omahy ve středu minulého týdne.

Pan J. J. Kavan dělá sklep, cementové chodníky a cisterny na farmě u J. J. Kavana ml.

Pan Anton Ustuhál se svou choť opět navštívili se mezi nás. Jotomu něco přes týden, co pan Ustuhál odjížděl od nás, jako mládenec, a vrátil se jako manžel se svou vyvolanou. Gratulujeme! Linwoodský šotek.

NOVINKY Z DWIGHT, NEB.

Tento týden potěl nás svoji návštěvou p. Jos. Vala, který před nedávnem vyprodal zde svoji usedlost a odstěhoval se do sousedního města Bee. Jak jsme zvěděli, dostal již několik nabídek od dobrých sládků. Aby předešlo se možnému omylu, musím sdělit, jak se vše má. V každém kraji panuje přísloví: kdo nevěří, ať si to změří, a tak je i u nás ve Dwight. My máme zde také pořekadlo, když někdo začne stavět nějakou budovu, a přijde ten, neb onen a ptá se, co to staví, jednoduše mu odpoví: pivovar. Takový ovšem více se už neptá. Když začal pan Vala stavět, nahodil se k tomu právě pisatel těchto řádků. Po prohlédnutí základů, otázal se p. Valy, co to staví. "Pivovar," zněla odpověď. Tehdy vyňal jsem příruční knížku a novinku jsem si poznamenal a vrátil ji později do zprav. Pokroku. Nyní p. Vala, když se s námi posledně sešel, povídá: Budu stavět skutečně pivovar, ale jen takový, co by stačil varit pivo pro mne a pro kmotříčka.

Pan Frank Slabý staví pro sebe velkou sedláckou dílnu.

V úterý, dne 13. dubna, odbyla se zde veselka p. Maška se sl. Jironskovou, kteří ve zdejších kostele oddáni byli velp. Kleinem. Po oddávkách, jak to obyčejně bývá, zahrála hudba, harmonika a housle, v síni p. Pokorného. Sotvaže jmenované nástroje vydaly své útlivé tony, hned bylo vše v kole. Po několika kusech tančeni odebrali se k obědu. Několik božských občanů chtěli udělati ze zvuku vzali provaz s pentlemi a chyli mu cestu zatáhnutí. Pan ženich se toho ulekl a v domnění, že mu provaz chtějí hoditi na hrdlo, obrátil koně a co nejrychleji ujel druhou stranou.

Minulý týden vydali se zdejší páni honit na lov kaechny, jichž právě zde hojnost ve velkých hončích hlalo. Bystré oko p. Johana Koříčka hned změřilo profil, kam asi padnou, a uhořel. Do Krenkovy rybníka — a už jeho se s větrem o závod. Čert nikdo nespí, praví staré přísloví. Přijeli poblíž rybníka p. Krenk povídá: Sláva, kaechen dost, to se to bude bouchat! — Tak jen pěkně potluču, bychom je nepoplašili dříve, vsadil jsem a šel jsem dále. Slyšeli jsme v dále dvojhlasy zpěv, a když jsme tam přišli, viděli jsme připevněný nějaký krvavý obraz na vratech statku. Jeden měl rákos v ruce a ukazoval celý namalovaný děj, o kterém zpívali, a když přezpívali, šli vybírat. My pronikli skrze dav, abychom nemuželi platit. V tom ubírala se kolem nás velká skupina lidí. Kam jdou? ptáme se jeden druhého. — Připojili jsme se k nim, poposli jsme asi dvě stě kroků, a vešli jsme do klenutých vrat velkého statku. Asi uprostřed nádvoří stála studně s váhou, na podstavci připevněn byl dlouhý kus trámy a na jednom konce připevněn velký kámen a na druhém, na bidle, přivázan okov. Váha ta šla ustavičně nahoru a do nádoby, když to pojednou člunek se u okova přetrhl a okov spadl do studně a potopil se. Majitel statku vyběhl, a byl rozhořen na pouťníky. Právě: Nemí dost, co naděláte bláta po celém dvoře a ještě studní poškodíte. Kdybych to byl neslíbenému předehádeli, že tento den to dovoluji, vzal bych na vás bejkořec. Potom zavola obecního sluhu, a dal mu kotvice a provaz, by okov vylouval a uvázal. Nečekali jsme děle, abychom se záračně jdeme napili, neboť přicházel již o-

NOVINKY Z PRAGUE, NEBR.

O, jaro krásné, mladý pivočej je — všude prý vlně kvítka a ráj, — jen u nás v Nebrasce vše černé — snad nahradí nám všechno máj. Jest to opravdu k podivění, jak rok od roku zdá se nám ubývatí teploty jara. Ještě před několika roky přicházelo nám jaro mnohem dříve, ale nyní, tento týden, započne ten nejkrásnější měsíc, květen, a příroda poněkud jest ještě v zimní spánku, nikde není ještě ani známky jara, až již druhý měsíc se opěvuje. Snad blíže se vše a více k severní točce, kde narůstá více a více věčného ledu a pak převládá nás tento led, a my oetneme se v jíměm polu, kde snad věčně jaro bude panovat. Minulý týden svítili jsme svátek dvou světů, a sice Vojtěcha a Jiřího, jež národ český chová v úctě.

Oba narodili se v Čechách, v Polabské krajíně. Jiří narodil se v Poděbradech, a Vojtěch východně jednu hodinu od Poděbrad. Slavný Jiří zvolen lidem za krále českého a ač dosedl na trůn v dobách bouřlivých, dovedl vládnouti svému národu dobře, a získal si nesmrtelnou slávu a potomstvem českým vrážděn byl mezi nejslavnější krále české. Vojtěch narozen byl v Libici nad Cidlinou, kde stál hrad první naší české kněžny Libuše, v kterém prý trávila v letních měsících. Tam narozen a vychován byl Vojtěch v prvních dobách křesťanských, které přiměly Vojtěchovy rodiče, by syn jejich Vojtěch stal se knězem. Vojtěch podrobil se všelijakým náboženstvím a později stal se biskupem pražským. Pro nehodu s knížaty českými odešel Vojtěch z Prahy a uchýlil se do Pruska, kde zrádně byl zabit a do Čech mrtvola jeho pak byla zpět přivezena a v Praze v hrobově sv. Vítkého chrámu pochován a později za svatého mučedníka byl prohlášen. Od té doby putují honfy českého lidu do jeho rodné Libice. I já vypravovati vám budu, jak jsem šel do Libice na pouť. — Otec mi často vypravoval, že rod náš z Libice pochází a zvěnělý dědeček prý byl poslední potomek rozený v Libici. Umínám jsem si tedy jako chlapec desítiletý, ono místo rodiště našeho rodu navštívit, a poněvadž se mnoho starší mládeže na pouť do Libice chystalo, prošel jsem rodiče, by mne též na onu pouť pustili. Otec mne káral, že prý jsem ještě malý, že se ztratím v tak velkém davu lidí, já ale sliboval, že budu pozorným a v čas se navrátím, a konečně dostal jsem dovození. Zaběhl jsem hned k svému kamarádovi Josefu Hliněnému, stejného se mnou starší a pověděl jsem mu, že druhý den půjdu do Libice na pouť a že by mne těšilo, kdyby šel se mnou. Josef běžel ke svým rodičům a prošel, by i on se mnou mohl jíti. Po úradě rodičů též on mohl jíti. Jindy mne matka musila několikrát budit, ale tentokrát nemohl jsem se dočkat rána. V pět hodin jsem vstal a se připravoval, a i kamarád Josef o půl šesté byl již u nás. Nasadil jsem se, a na útratu dostal jsem — čtyřák, který strčil jsem do kapsy a již ubírali jsme se na pouť do Libice. Cesta nám ubíhala, neb to šlo většinou trolej, a kolem deváté hodiny přicházeli jsem k cíli své cesty. Se všech stran viděli jsme přicházející procesí, jeden pouťník šel napřed a předváděl, druhý za ním a zpívali. Jeden zpěv mířil se do dušného, neboť se všech stran přicházela procesí. Někteří zpívali, a jiní se opět hlasitě modlili, a proto i my jsme smekli kloboňky a přidali se k jednomu taboru. Přišli jsme na tu českou prostornou náves, tam stálo již plno hub kramářských a perníkůských, mezi nimi též všeliké lákavé hry. Tu jeden volá: Pojďte si vsadit, panna růže, všechno zmůže, opodál zase jiný křičel: Orel pták, kobyla, sedlák, Jdeme dále, a opět volá jiný: Červená patří, — a tak to šlo dále. Měl jsem již několikrát chuť ten čtyřák vsadit a pětkrát tolik vyhrát, ale vždy jsem si pomyslil, že mohu též prohrát, a co potom? Nevsadil jsem a šel jsem dále. Slyšeli jsme v dále dvojhlasy zpěv, a když jsme tam přišli, viděli jsme připevněný nějaký krvavý obraz na vratech statku. Jeden měl rákos v ruce a ukazoval celý namalovaný děj, o kterém zpívali, a když přezpívali, šli vybírat. My pronikli skrze dav, abychom nemuželi platit. V tom ubírala se kolem nás velká skupina lidí. Kam jdou? ptáme se jeden druhého. — Připojili jsme se k nim, poposli jsme asi dvě stě kroků, a vešli jsme do klenutých vrat velkého statku. Asi uprostřed nádvoří stála studně s váhou, na podstavci připevněn byl dlouhý kus trámy a na jednom konce připevněn velký kámen a na druhém, na bidle, přivázan okov. Váha ta šla ustavičně nahoru a do nádoby, když to pojednou člunek se u okova přetrhl a okov spadl do studně a potopil se. Majitel statku vyběhl, a byl rozhořen na pouťníky. Právě: Nemí dost, co naděláte bláta po celém dvoře a ještě studní poškodíte. Kdybych to byl neslíbenému předehádeli, že tento den to dovoluji, vzal bych na vás bejkořec. Potom zavola obecního sluhu, a dal mu kotvice a provaz, by okov vylouval a uvázal. Nečekali jsme děle, abychom se záračně jdeme napili, neboť přicházel již o-

Oznámení úmrtí a díkůvzdání.

Hlubokým zárlem skřílení, oznamujeme všem svým přátelům a známým truchlivou zvěst, že naše milovaná matka a babička, paní

Marie Kaizarová,

vyvrána byla z kruhu našeho neuprosnou smrtí v sobotu, dne 10. dubna 1909, po nemoci devět týdnů trvající, ve stáří 55 roků, 11 měsíců. Pohřeb její odbyván byl 12. dubna. Považujeme za svoji povinnost poděkovati všem, kteří jakýmkoliv způsobem zármutek náš zmírili se suzili. Nejméně dík nechť přijmou přátelé a známí, kteří v posledních dnech její nemoci byli nám nápomocni. Nejméně dík patří též paní Marii Cinkové za její obětavou posluhu v posledních dnech její nemoci. Vřelé díky p. Jos. Bařabánovi za jeho dojemnou řeč v domě smutku a na hřbitově. Též srdečné díky naše patří bratřím Buršům a paní Marii Jelínkové za zpěv dojemné písně v domě smutku a na hřbitově. Nezapomínámej díky naše vzdáváme všem dárcům kvítka a věnců. Srdečné díky vzdáváme všem, kteří pohřbu za nevhodného počasí se účastnili a tím soustrast svou na jevo nám dali. Ještě jednou díky všem! Václav Kaizar, truchličí manžel. Karel, Frank, synové. Teresie a Marie, snachy. Eda, Jennie, Karel, vnáci. Václav Burše, bratr. Marie Burše, švagrův. Wakita, Okla., 22. dubna 1909.

Spořitelna v Nebrasce

může půjčit své peníze pouze na první jistotu na farmy, městské majetky a okresní bondy, nejlepší záruka, která jest. Tímto spořitelna dá vkladateli nejlepší záruku. Tato banka platí 4% na vaše úspory a dovolí vám peníze vytáhnutí dle vaší potřeby. Uctivě vás žádáme o váš oběd. 1017

Nejstarší, největší a nejpevnější spořitelni banka v Nebrasce.

CITY SAVINGS BANK,

16. a Douglas Street, OMAHA, NEBRASKA.

Lee-Glass-Andreesen Hardware Co.

prodává ve velkém. Tlačení, vyrábění a lakované plechové náčiní. — Cínovaný plech, železný plech a kovové zboží. — Ostnatý drát, klobíky, nožičské zboží, bicykly, střešní zbraně, náboje a sportovní zboží všeho druhu. 9th and Harney Str. Omaha, Nebr.

pět jiný dav lidí, který měl přímě do zahrady, a my se připojili k němu. Lid šel přímo do severovýchodního kouta, tam polekeli se se modli, načež bral hlinu z tohoto místa a dával do kapsy a šátků. Za chvíli tam byla bezká jamka. Jedni odcházeli a druhí přicházeli, a jamka se měnila v jámu. V tomto místě prý stávala kaplička, kterou otec Vojtěchův svému synu vystavěl, a svatý Vojtěch v té kapličce prý se modlil a večerní požehnání konal. Proto prý brali si onu hlinu co léčení v mnohých oteklínách, nepomyslí-li, že najítel této usedlosti je každý rok sídli a vybranou jámu zaveze zase jinou hlinou, z některého příkopu a tak se to opakuje každým rokem. Nevím nyní jak to tam dopadá, ale myslím, že lid nyní jest již pokročilejší a mnohem nemesly přijde na kloub, a snad i tento zlozvyk je nyní omezen, nebo zamezen. Vraveli jsme se ze zahrady, a naše žaludky hlásily se k svému právu. Vyšli jsme ze vrat a vkročili na náves, kde voněly jitřině, jež jistý dědeček na pečáci obfíval. Jdn k němu a ptám se, zač prodává jednu jitřinu. Prý za 6 krejčárů, a my měli jen každý čtyřák. Smutně odcházeli jsme od dědečka, a nedaleko slyšíme: Warne Wuerste. — Pepiku, povídám, zeptej se ho, zač párek. — Za pět krejčárů, povídá viřtář, a my opět si vzpomněli, že máme jen čtyřák každý, a bylo zase po chuti. Když jsme šli na pouť každý se čtyřákem v kapse, myslili jsme, kdo ví jací jsme boháčci, že vykoupíme celou Libici, a nyní, když žaludek přihlásil se k svému právu, nemohli jsme si ani jitřnici koupit, třeba byla samými odpadky a splachy nabítá. Zašli jsme tedy k hokynářce a koupil si každý dva bandury, protože byly větší než honský aneb rohlíky, za to ale z černé monky. A jak nám chutnaly! Ale bylo toho málo, neboť co pak to je, na takového kluka dva bandury, každý by jich byl snědl pět nebo šest. Byly asi dvě hodiny, a naše čtyřáky byly již "fuč", a proto jsem pravil svému kamarádovi: Co zde budeme ještě dělat, pojďme domů! — Ještě jsme se ohlíželi na ty eukrářské boudy, zauklaskli si, a ubírali jsme se z pouť domů. Z počátku jsme putovali dobře, ale když jsme ušli asi hodinu cesty, spustil Pepík, že má hlad. Já se stávil, jako bych hlad neměl, ale myslil jsem si, kdybych byl již raději doma. Veselý humor nás opustil, a zvolna brali jsme se k domovu. Poněvadž k nám bylo blíž,

když jsme přišli do vesnice, zastavil se u nás i Pepík. Matka nám přinesla prkno a na něm namazané lívanec se švestkovými povídky, tvarohem posypané, smetanou kropicené. To bych vám přál viděti, jak lívanec z prkna mizely. — Po letech, když s Pepikem jsem se sešel, vždy jsem si vzpomněl na tu Libickou pouť, a říkával: Kdybychom šli na pouť, jinak bychom se nyní opatřili, abychom nemuseli trpět hlad. — Já dnes vypravuji tento pravdivý příběh našim čtenářům, ale Pepík již ne méně než třicet roků spí spánek věčný.

Náš hasičský sbor pořádá na 1. května divadlo, a vybral si k tomu cíli rozkošnou veselohru "Pěkné nadělení." Veškeré úlohy nalozují se v dobřích ochotnických rukou, a divadlo řízeno bude osvědčeným režisérem T. A. Donátem. Přijďte na tento den, a zasvětime tento prý máj pěkně, neboť jenom tentokrát ochotníci hrajou s radostí, když operní sň jest do posledního místa obsazena. Po divadle je ples.

Byli jsme překvapeni návštěvou pana Kotrče a paní Pavlíkové ze South Omahy, kteří přijeli navštívit starého dědečka a babičku Pavlíkovy a manželky Kernerovy. — Jak se dovídám, stýská prý se jim po dědečkovi a babičce Pavlíkových, a vezmou je s sebou do So. Omahy. Neradi loučíme se s těmi-to starými lidmi, již jsou povahy tak mírné a šlechetné, a voláme za nimi: Dědečku a babičko, na shledanou! Tatinek.

KDE JE JAN SEDLÁČEK, který bydlí v Kennedy, Neb., a asi před 11 lety vyjel si z Valentine do Iowy, odtud do Garden City, Alabama. Kdo by o něm věděl, neb on sám, necht' dopíše na adresu: P. Kletečka, Valentine, Nebrasko. 4083zap.

Farmy a lesy na prodej.

Kdo si přeje změnit domov a jíti kde jest, jest úroda každý rok, kde jest čistá, zdravá voda i počasí, kde máš s malým kapitálem pochl, farmářti a splácti si farmu po dlouhá léta, bydliti blízko města na rovině, mezi Čechy a čítit se jako ve staré vlasti, kde roste to samé i práce v poli ta samá. Zde vpravite se snadno do farmářského života, ten jediný pokrok prospívající dnešní doby jest rolník v Americe. Pište, krajane, mám krásné pozemky a farmy na prodej blízko města co farmář a obstaratel pozemků vyrábějí pro národ český. Váš službovolný JOHN SCHAUER, Phillips, Wis. Box 200